

1ste Valgkreds (Scavenius), som nærmest have givet mig Anledning til at tale, og jeg haaber, at det vil lykkes at faae dette ærede Medlem tilstede, inden jeg kommer til at berøre de Yttringer, der fremkom fra ham. Det er en almindelig Bemærkning, som jeg vil forudstikke med Hensyn til alle de Lønningstillægs Spørgsmaal, der nu i længere Tid have været faldne frem og tilbage imellem begge Thing. Jeg ønsker at bringe i Erindring, at saa ofte dette Spørgsmaal har været fremme, have vi, i den lille Kreds, der dannet det mindste Mindretal her i Salen, erklæret os villige til at stemme for Tillæget paa hvilken som helst Maade, det end fremkom; vi have været villige til at votere det, dersom det kom som en særlig Lov, og votere det, dersom det kom paa Finantsloven, idet vi have udtalt, at vi ikke kunde se, at nogetsomhelst konstitutionelt Princip krævede dette Tillægs Opførelse i en særlig Lov eller forhindre dets Optagelse paa Finantsloven. Ganste specielt er der ifjor, da dette Spørgsmaal verserede imellem Thingene, blevet udtalt af mig, og det var paa Hærens Begne, nogle Ord, som jeg her skal tillade mig at oplæse paan. Da nemlig Landstinget havde forfattet den Bevilling til Lønningstillæg, som Folkethinget havde indsat paa Finantsloven, og havde opført ganske de samme Realitetsforslag i et særligt Lovforslag, og dette var kommet her ind i Thinget, tillod jeg mig at udtale følgende: „Jeg skal paa egne Begne og forhaabentlig paa andre Medlemmers Begne i Folkethinget, for hvem det er Dovedsagen, at der ydes et Lønningstillæg i Anledning af Dyrtiden, erklære, at vi have været, at vi ere, og at vi ville være villige til at stemme for Tillæget, hvor som helst det fremkommer, hvad enten det sker i en særlig Lov eller paa Finantsloven.“ Og vi søiede til, at uagtet vi maatte anfse det omhandlede Forslag for i Realiteten at være overordentlig smaaligt og knapt og ingenlunde skiftet til at afhjælpe den Trang, der var tilstede, vilde vi ikke have nogen Del eller Styk i, at nogen eneste af Statens Funktionærer mistede det Tillæg, som han ellers vilde faae, og vi erklærede derfor, at vi, uanset det reelle Indhold, der ikke tilfredsstillede os, dog vilde stemme for Forslaget, for at man ikke skulde gjøre det, som vi ansaa for det Bærste af Alt. Jeg udtalte nemlig: „Vi anfse det for at være den største Feil af alle, at drive dette Epil med Embeds- og Bestillingsmændene og navnlig med de lavest lønede, at man viser dem to Stole, der hver for sig vilde indeholde en ret taalelig Plads for dem, men ender med at sætte dem paa Gulvet midt imellem begge.“ Det er dette, som har været vor Opfattelse tidligere, og det er vor Opfattelse endnu. Det er vor Anskuelse, at Lønningstillægene for at være retfærdige ikke bør indskræntes til nogen lav Grændse og ganske vist ikke til den Grændse, til hvilket Forslaget fra det nye Hiertal vil indskrænte det.

Vi tro, at det vil være rigtigt og retfærdigt at gaa betydeligt høiere op, og derfor holde vi os her til det Forslag, der gaar videst i den Retning, nemlig Landstingets. Vi, der dele denne Anskuelse, ville imidlertid ikke være med til ved nogetsomhelst Afstemning at forhindre, at Lønningstillæget, det være stort eller lille, bliver givet; thi at det virkelig gives, er for os den vigtigste Sag, og vi tillægge ikke dette Spørgsmaal nogen konstitutionel, principiel Betydning. Under disse Omstændigheder har det for os kunnet være en Sag, der ikke behøvede at afficere særdeles, at Ministeriet er kommet til at gjøre iaar, hvad den aftraadte Regjering var lige ved at gjøre ifjor. Det er ikke ganste rigtigt, naar det ærede Medlem fra Storeheddinge (Scavenius) talte om, at den daværende Regjering „med Ryschaand“ vilde have modtaget det Forslag, som nu ligger for. Vi have den daværende Finantsministers tydelige Udtalelser for, at han ikke vilde modsætte sig noget Saadant, at han vilde anfse det for rigtigt, naar Thingene enedes derom, da at flaffe det Sanction; men han betragtede det ikke paa nogen Maade som Noget, for hvilket han skulde være særlig taknemlig. Men den daværende Finantsminister udtalte ganste rigtig, at han var villig til at tage Lønningstillæget i Finantsloven eller til at tage det udenfor Finantsloven; det var et Spørgsmaal, om hvilket Regjeringen ikke bestemt vilde udtale sig; den kunde gjøre det One, og den kunde gjøre det Andet, og den stod temmelig passiv — for passiv efter Hærens Mening — lige overfor den Strid, der dengang førtes mellem Folkethinget og Landstinget. Det ærede Medlem for Præstø Amtz 1ste Valgkreds har vistnok Ret i, at den nuværende Regjering forsaavidt indtager en væsentlig forskjellig Stilling, som dens Chef ved mange forskjellige Leiligheder har udtalt, at Indføttelsen af dette Lønningstillæg paa Finantsloven vilde være en principiel Feil, at det vilde være en Overtrædelse af en konstitutionel Grundsætning, og at man vilde komme til, ialfald indirekte, at godkjende en Læresætning om Folkethingets ubetingede Prædominants paa Finantsfager, hvis man optog det i Finantsloven. Om det nu er lykkes den høitærede Conseilspræsident at motivere det Omflag, der er foregaaet i hans Anskuelser, ved den Skrivelse, der er bleven tilsendt Landstingets Udvalg og derfra er bleven offentliggjort, er et Spørgsmaal, om hvilket jeg ikke finder mig foranlediget til særligt at udtale mig. Jeg helder til den Tro, at det har været en uheldig taktisk Bevægelse af Regjeringen, og jeg er meget villig til at dele den Anskuelse, som ogsaa kom tilorde fra det ærede Medlem, at enten kom dette Omflag altfor tidligt, eller ogsaa kom det altfor fildigt. Under saa vanskelige politiske Forhold, som i Løbet af den sidste Tid have gjort sig gjældende, er Taktiken en overordentlig vigtig